

Bradul

Ștefan Doroftei Doimneanu

Nici tu nu mai ai umbră și nici vânturi
Nici urlete de lupi flămânzi prin preajmă
Rătăcitor la șes prin largi pământuri
Nu te mai bagă nimenea în seamă

Te-ai înălțat semeț printre căsuțe
Tu brad pierdut prin parc pe la câmpie
Cu fast și dor tu iarna-ți pui hăinuțe
Și mă saluți cu drag și cu mândrie

Dar te usuci de dorul crestei albe
De locul tău cu umbră și răcoare
Pe înălțimi ca niște frunți cu salbe
Tristețea ta chiar și pe vultur doare.

Precum românii furați de depărtri
Deșteleniți de glia lor străbună,
Tu ești străinul silit în replantări
În lumea fără suflet și nebună.